

Reisebrev fra besøk til Little Bryn Nursery School, Essau i Gambia - mars 2009:

Det er ikke lett å få ned på papir alle opplevelsene og alt som skjedde på den uken jeg var i Gambia. Det var veldig mange inntrykk som det har tatt lang tid å bearbeide i tiden etter at jeg kom hjem. Jeg er veldig glad for at jeg fikk være med på turen, det er en opplevelse for livet.

Det hele startet med at jeg kom inn i Gambia-komiteen fordi jeg syntes det var for dårlig og lite informasjon om prosjektet, og at jeg var FAU-leder på Bryn skole. Jeg hadde oppfattet at foreldrene på Bryn skole følte lite tilhørighet til Little Bryn, bare et "krav" om å skaffe penger til prosjektet.

På det første møtet 29. januar fikk jeg høre om hvordan det hele startet med at Randi Dagestad som var lærer på Bryn skole fikk høre om et barnehjem i Essau som trengte penger til å få kjøpt seg en ku. Hun fikk klassen sin til å samle inn penger til kua. Deretter utvidet engasjementet seg, og det ble til slutt bygget en førskole som har blitt drevet med midler fra elever ved Bryn og Hammerbakken skole, og også en del barnehager i området var med og støttet prosjektet.

Den som absolutt var primus motor for alt var Randi Dagestad. Men dessverre døde hun, og hun overlot ansvaret til lærer Helge Bock som hadde vært med til Gambia for noen år siden. Det var flott å se regnskapet, og tenke på at så pass lite penger betyr så mye for en hel landsby i Gambia. Det ble snakket om at det var viktig å reise så snart som mulig, for det var nå lenge siden noen hadde vært og besøkt Little Bryn.

Det ble plutselig bestemt ca tre uker i forveien at vi skulle reise 16. mars, og jeg fikk spørsmål på telefon fra rektor om jeg hadde lyst til å bli med. Vi hadde allerede bevilget kr 5.000,- til en flybillett fra FAU ved skolen. Turen kostet jo litt mer, og oppholdet kostet jo selvfølgelig litt. Men jeg følte at dette var en sjanse jeg ikke kunne la gå fra meg og sa ja etter bare noen timer etter å ha forhørt meg med familie og arbeidsgiver.

Tiden før reisen gikk veldig raskt og det var mye som skulle ordnes med vaksiner og malariamedisin, og ikke minst hva vi skulle ta med oss til Little Bryn. Elevene ved Bryn skole bidro med legoklosser, vi skaffet et digitalkamera, fotballer, skolesaker og mye mer.

De som var med på turen var lærere: Helge Bock, Sigrid Gillebo og Laila Reinsnos, rektor: Finn Johannesen, FAU-Hammerbakken: Lise Eglin og meg; Mette McBride FAU-Bryn skole.

Mandag 16. mars:

Sto grytidlig opp for å rekke flyet som skulle gå tidlig fra Gardermoen. Ved innsjekking oppdaget vi at vi hadde alt for mye bagasje og endte opp med å måtte betale nesten totusen i overvekt.

Etter ni timer, med en times mellomlanding på Tenerife kom vi frem til Banjul (hovedstaden i Gambia). På flyplassen ble vi stoppet av noen tollere som lurte på hva vi hadde med oss. Helge viste frem et kort med bilde av Little Bryn, og litt informasjon. En av tollerne påsto at han hadde gått på Little Bryn, og etter å ha gitt tollerne hver sin kulepenn ble vi vinket videre og ønsket lykke til. På flyplassen ble vi overfalt av ivrige koffertbærere som ville tjene litt penger. Vi måtte gi dem en norsk tikroning, men det hadde de mange av så de ville gjerne veksle i norskepengesedler. Så fortsatte en times busstur til Mansea Beach Hotel som skulle være vår base for uken. Et litt slitt hotell, men helt greit. På hotellet vanket det flere koffertbærere som også skulle tjene litt på oss, men vi hadde fremdeles ikke fått vekslet til Gambisk valuta, så det ble enda en norsk tikroning i tips.

Vi møtte Abdou, mannen til Little Bryns rektor gjennom 21 år, Manika, som sluttet for tre år siden. En veldig flott mann og hans 8 år gamle sønn. De skulle hjelpe oss å få vekslet penger og finne et sted å spise middag. Hotellet hadde et høyt gjerde og vakt i døren, for på utsiden hang det mange unge gambiere som ville tjene penger som guider og taxisjåfører. Gambiske menn er veldig kontaktsøkende og vil gjerne at du skal håndhilse, si navnet ditt og slå av en prat. Men de tar heldigvis et bestemt nei, etter de vanlige frasene; "how are you?", "what's your name?". Vi spiste på en restaurant som het Ali Baba, der fikk jeg smake sverdfisk som var veldig godt. Alle var slitne etter en lang dag så vi la oss tidlig. Pakket sekk og bag med det jeg trengte til et par overnattinger i Essau. Måtte låne med hotellets laken og teppe. Vi skulle jo også ha med oss alle gavene som skolen skulle få.

Tirsdag 17. mars:

Sto tidlig opp og fikk tatt en dusj. Frokosten på hotellet besto av hvitt brød med ost og syltetøy, og noen små søte bananer. Kl 9 møtte vi Abdou og en venn av han som skulle kjøre oss til fergekaien. Abdou skulle også bli med oss til Little Bryn. Drosjesjåførene på utsiden var ikke helt blide, siden de hadde "stjålet" deres hotellgjester. Men etter litt diskusjoner fikk vi kjøre videre.

Det var mange som ventet på fergen, og etter en stund fikk vi gå om bord i en liten bilferge. Den ble overfylt med biler, deretter mange kuer, geiter og til slutt alt for mange mennesker. Ikke rart at fergeturen tok veldig lang tid, enda vi kunne se over på den andre siden av Gambiaelven.

Da vi gikk ut på den andre siden ble vi møtt av et par lærere fra Little Bryn som fraktet oss ca 2 kilometer med en rusten minibuss, på veier av rød sand. Bilparken i Gambia er et kapittel for seg, med mange eldre, rustne biler. Tror ingen av bilene noen gang hadde gått igjennom en EU-kontroll her hjemme.

Da vi kom frem til Essau sto alle elevene stilt opp i sine røde uniforms-skjorter, med norsk og gambisk flagg og ropte "welcome". Det var umulig å ikke få tårer i øynene, det var et veldig sterkt møte. Så gikk vi i tog med et lite musikkorps foran, og elever, foreldre, og oss til skolen.

Skolen lå idyllisk til i nærheten av Gambiaelven. Det går et hvitt gjerde av mur rundt området, og det er sand og litt trær og planter. Fire bygninger i mur som er malt lysegule, et vakthus, et "kjøkken" og to skolebygninger som har to klasserom hver. Vi ble satt i hver vår stol på et lite podie foran på hovedbygget. Der ble vi underholdt av barna som danset og sang, og et lokalt trommeband. Flere foreldre og eldre søsken kom til og det var mange som ville ønske oss velkommen.

Alle barna kom og håndhilste på oss og sa "how do you do?" I starten var de litt sjenerte men etter hvert slås de om å få lov til å sitte ved siden av oss eller holde oss i hånden. Skolen har ansatt fire lærere, rektor, en vaktmester og to vaktmann som holder vakt hhv. om dagen og om natten.

Da skoledagen var over ble vi fulgt av lærerne til Baboccars gård hvor vi skulle bo. Han hadde et ganske stort område med flere små hus, grønnsakshage og trær av alle mulige sorter. Her bor han, hans kone, noen av hans barn og andres barn som bor der i en kort eller lang periode for å gå på skole og hjelpe til på gården. Baboccar er en foretningsmann som også har ansvaret for posten i Essau. Han er en meget kunnskapsrik og fornuftig eldre herre, som har huset Randi og hennes følge flere ganger. Det var også her Helge hadde bodd sist han var i Gambia med Randi. Han har også hjulpet til med Little Bryn.

Vi ble tildelt en rund hytte med strå på taket, og som inneholdt et nivå med sofa og stoler der vi kom inn og en trapp nedover til en liten alkove med en dobbeltseng med rosa sengetøy. Vi fant ut at der fikk gutta ligge, og vi jentene skulle ligge på to dobbeltmadrasser oppe. Det var en liten innmurt plass på utsiden hvor det var et hagebord og noen stoler, og et toalett. Toalettet hadde en tredør som nesten ikke hang på, og det var satt opp en toalettskål over et hull i bakken. Uvant å ikke ha strøm og innlagt vann, men vi hadde det veldig bra der. Om kvelden fikk vi middag som Baboccars flotte kone hadde laget i sitt kjøkkenbygg. Vi tok en tur til Essau for å forsøke å besøke høvdingen, men han var ikke hjemme.

Om kvelden satt vi i hytta vår og snakket om videre planer med Little Bryn. Jeg sov veldig godt på madrassen som jeg delte med Laila, i bakgrunnen hørte vi knirkelyder fra guttas seng hver gang de rørte på seg :o)

Onsdag 18. mars:

Våknet tidlig og fikk stelt oss. Finn hadde blitt ganske solbrent for han hadde ikke vært så flink til å smøre seg dagen før. Spiste frokost inne i huset til Baboccar. Vi fikk besøk av "Max" en mann som tidligere hadde vært involvert i Little Bryn, men som etter å ha vært rektor på en skole, nå inspiserte diverse skoler i området.

Vi gikk til skolen, og i det vi nærmer oss hører vi barna "rope" engelske ord og bokstaver høyere og høyere fra klasserommene sine der de hadde undervisning. Vi fikk se litt av undervisningen, men barna var veldig opptatte av oss. I friminuttene var vi omringet av barn og alle gikk rundt med et barn i hver finger. Barna var veldig glade og aktive, selv om de ikke har alt det som våre barn tar som en selvfølge. Vi jentene lekte noen aktivitetsleker slik som "hode, skulder, tå" og "lille Petter edderkopp". Det var en vill og ivring gjeng som gjerne ville gjenta de norske ordene vi sa.

I matpausen oppdaget vi at barna ikke lenger fikk mat på skolen, men måtte kjøpe bagetter med pålegg som en dame solgte i skolegården. Det var 11 barn som ikke hadde penger, og dermed ikke fikk noen mat. Den ene jenta hadde ingen foreldre, derfor ingen penger og heller ingen mat. Jeg klarte ikke la være å betale for disse barna, for det er ikke noe greit å se at noen ikke får. Vi fikk høre at de hadde sluttet med mat for tre år siden fordi Verdens Matvareprogram (FN) som sponset risen hadde trukket seg ut av Gambia til fordel for enda mer trengende land.

Undervisningen fortsatte og vi var med. Jeg viste en del av barna fotoalbumet som jeg hadde fått laget før jeg dro. Jeg hadde med bilder fra Bryn skole, og hadde intervjuet tre gutter på Bryn skole, og tre jenter på Hammerbakken skole. De synes at bildene var veldig spennende, og det var ikke så lett å forstå hva den store hvite snøhaugen midt i skolegården, som barna lekte på var for noe. Fotoalbumet ligger nå på Little Bryn så de kan fortsette å titte på bildene. Alle barna fikk hver sin caps som var et overskudd etter forrige 17. mai arrangement på Bryn, og hver sin tennisball (som navnet deres ble skrevet på) som Helge hadde skaffet.

I mellomtiden hadde vi også fått besøk av en mann som satt i byrådet i Essau. Han ville selvfølgelig også ha caps, og det ville lærerne også. Da skoledagen var over og barna hadde gått hjem hadde vi et møte med lærerne som ble holdt av Baboccar, og hvor han fra byrådet og inspektør "Max" også var med. Vi snakket om driften av skolen, og at vi gjerne ville at barna skulle få mat på skolen igjen. Det ble avtalt at de skulle jobbe

med saken. Det ble også spurt hva lærerne skulle ønske seg til skolen, og det var en del. Vi ba de komme med tre ønsker, og de var som følger; spade/rake/trillebår til vaktmesteren, oppussing av gjerdet og porten inn til skolen og innlagt strøm. Vi ba mannen fra byrådet om å forsøke å hjelpe oss med sponing til mat på skolen, og han skulle undersøke dette. Det ble bestemt at den ene læreren som var utdannet, og hadde vært der en stund skulle fungere som rektor. Sarjo er en dame på 43 år, som var høygravid, men i Gambia er ikke det noe problem for barna henger på ryggen i et sjal og er med over alt (I ettertid har vi fått beskjed om at hun har født to tvillinggutter så det kan nok bli en utfordring :o). Max skulle også hjelpe til med å sørge for at alle lærerne fikk lærerutdanning og at han skulle veilede dem med undervisningen. Det ble bestemt at vi skulle ha et foreldremøte dagen etter kl 10. Der skulle også byrådet bli med.

Hjemme hos Baboccar fikk vi servert lunsj, før vi skulle ta en tur rundt i Essau. Baboccar tok oss på en omvisning for å se hva han dyrket på gården sin, vi fikk lære om mange planter og trær, og det var spennende å se hvordan Cashewnøttene ble dyrket. Vi gikk først hjem til rektor Sarjo og fikk se hvordan hun bodde. Et lite tun med noen små murbygninger, det var mange som bodde på den måten. Rart å gå i hovedgaten som bare består av rød sand over alt. Mange bor i små bygninger av mur med blikktak. Over alt hvor vi gikk ble vi vinket til av innbyggerne i landsbyen, for de viste tydelig hvem vi var og hvorfor vi var der. Alle barna kom løpende og ville snakke med oss. Vi møtte også mange barn fra Essau Primary school, vi fikk vite at det var 2000 elever og at det var to skift pr. dag. Etterpå var vi innom en mann, hvis døtre het Randi og Wenche etter å ha blitt sponset flere år av disse. Deretter gikk vi til høvdingens residens som også var et lite tun med flere små murbygninger. Der bodde han med sine 7 koner og mange barn. Tror ikke han hadde så god råd, for det er kostbart å fø på så mange. Han hadde blitt storhøvding siden sist det var besøk fra Norge. Vi fikk være med inn i stuen til høvdingen, han gikk inn på soverommet og hentet frem to bilder. Det var bilde av Randi Dagestad og moren hennes. Det var tydelig at de hadde gjort et sterkt inntrykk på han, fordi han gråt da han fortalte at han skulle ønske han kunne deltatt i Randis begravelse. Vi snakket litt om Little Bryn med Baboccar som tolk og avsluttet med en bønn. Høvdingen skulle forsøke å komme på foreldremøtet dagen etter.

Som prosjektleder for Little Bryn ble Helge behandlet som en "konge", og vi andre var bare undersåttene hans, det tar nok litt tid før han "lander" hjemme i Norge, men da får han nok ingen kongebehandling lenger. Da vi gikk hjem var det helt mørkt og det fantes ikke lys noe sted. Vi hadde aldri funnet tilbake hvis vi ikke hadde hatt med oss Baboccar.

I hytta vår ble det tid til en hyggelig prat, og humoren satt løst. Vi andre spurte hele tiden Helge om det var ting vi lurte på i Gambia siden han hadde vært der før, og han svarte villig vekk. Det var nok ikke alt som stemte like godt, da han med alvor fortalte oss de villeste historier som

begynte med; "i Gambia er det ofte slik..." :o) Kjedelig var det i allefall ikke med den gjengen på tur. Det var deilig å få lagt seg om kvelden etter nok en innholdsrik dag.

Torsdag 19. mars:

Våknet kl 7 av hanen som gol. Spiste frokost og dro til Little Bryn. Der var det satt ut alle stolene under de store trærne på baksiden av skolen. To mødre var kommet for å lage mat til barna. Maten besto av ris, grønnsaker og fisk som ble kokt i en stor jerngryte over åpen ild inne i kjøkkenhuset. Nå ventet vi bare på at foreldrene skulle komme, men vi er i Gambia og da er alt etter gambisk tid, og den er ikke så nøyaktig. Vi brukte tiden godt til å leke med barna. Vi fikk pumpet opp fotballene vi hadde med og Sigrid spilte fotball med barna. Etter hvert kom ca 70 foreldre, de fleste mødre, de var pyntet og hadde nok på seg det beste de hadde. Mange vakre gambiske drakter, og med barna hengende på ryggen selvfølgelig. Kvinnene i Gambia er utrolig flotte. Byrådet kom, og det gjorde til slutt Høvdingen også. Foreldremøtet begynte og alt ble oversatt til to gambiske stammespråk og engelsk. Sarjo ble innsatt som ny rektor, og ble tatt godt i mot av foreldrene som lovet å støtte henne i den nye jobben. Max ble presentert som "supervisor" – kontrollør og veileder for skolen og lærerne.

Etter møtet fikk barna maten, og satt pent rundt flere store plastfat og spiste med fingrene. Det var tydelig at maten falt i smak, for vi hadde aldri sett dem så rolige og stille før. Helge avtalte møte med Sarjo i Banjul dagen etter, hvor de skulle i banken og forsøke å opprette en ny konto. Da barna skulle gå hjem ble Lise spurt av en mor med barn på ryggen, som vi hadde hatt kontakt med flere ganger, om hun ikke kunne tenke seg å ta med seg babyen hjem til Norge. Resten av skoledagen pakket vi ut alle tingene vi hadde med oss, og det ble fire store nett med masse flott Lego fra barna på Bryn skole. Dette vil nok bli populært og både leke og undervise med på Little Bryn. Det var også mange blyanter og skrivesaker som ble pakket opp.

Vi dro tilbake til Baboccar hvor vi spiste lunsj. Deretter tok vi taxier tilbake til fergekaien, hvor noen ble plassert på en "kafé" og andre var på shopping etter trillebår og utstyr til vaktmesteren. Vi tok fergen over og var så heldige å få sitte på broen sammen med besetningen, for styrmann var "broren" til Baboccar. Jeg tror alle som kjenner hverandre litt er brødre, onkler, nevøer og nieser. For overalt hvor vi møtte folk på kaien så var det mange familiemedlemmer av vår gode venn Baboccar. Fergeturen tok lang tid, for også denne fergen var overfylt. De som jobbet om bord ble veldig glade for å få hver sin kulepenn. Laila fikk "ekteskapstilbud" av en ung Gambier, som ga henne en lapp med navnet og adressen sin på.

På den andre siden ble vi møtt av vår venn Abdou og hans kamerat og kjørt tilbake til Banjul og Mansea Beach Hotell. Vi spiste middag på hotellet og gikk tidlig i seng.

Fredag 20. mars:

Etter frokost dro Helge og Sigrid sammen med Abdou for å møte Sarjo, den nye rektoren vår. De skulle ordne med banken og noen skolepapirer, så de kom til å bruke mesteparten av dagen på det. Vi andre ble med Finn på en spasertur på stranden. Vi ble selvfølgelig stoppet av mange unge gambiere både rett utenfor hotellet og langs med stranden. Det var en nydelig lang sandstrand rett ved hotellet, og vi gikk tur i et par timer. Det gikk ikke å bade, for det var for store strømminger i vannet. Men det ble en flott tur.

Vi dro og spiste lunsj på en italiensk/britisk restaurant. Finn fikk mange tilrop fra gambierne for de trodde han var veldig rik som hadde "tre hvite koner" :o). Etter lunsj slappet vi av en stund rundt bassenget på hotellet, vannet i bassenget var kaldt. Rund bassenget lå det godt voksne hvite kvinner med følge av unge gambiske menn, det sies at Gambia er kvinnenenes Thailand. Det er vel slik det blir av fattigdom.

Sigrid og Helge kom tilbake for fortalte som sin strevsomme dag, det er ikke enkelt noe i Gambia. Spiste middag på restaurant Afrikan Queen. Fikk servert rykende varme retter i små jerngryter på treplanker, helt nydelig! Absolutt den beste maten vi fikk i Gambia. Da vi kom tilbake på hotellet hadde vi det hyggelig uten for hotellrommet til Laila, fikk trimmet lattermusklene nok en gang. :o) Lise har mange morsomme kommentarer.

Lørdag 21. mars:

Frokost kl 8, dette er ikke noe hvilehjem! Ble hentet i biler av Abdou og kameraten og kjørt til Serrekunda. I Serrekunda er det et stort marked som vi skulle besøke for å handle inn varer til det neste Gambiamarkedet til Bryn skole. Det var et yrende folkeliv, og vi synes godt som helt hvite i blant Gambias fargede befolkning. Vi ble nesten overfalt av alle som ville vi skulle handle av dem. Vi gikk inn i noen trange smug, med tett i tett med handelsboder. Til slutt fant vi et sted hvor vi kunne handle. Vi kjøpte gambiske barnedrakter, skjorter til gutter og skjørt og overdelar til jenter. Gambiske bager, smykker og Lise fikk kjøpt med seg en liten tromme til sin datter. Helge fikk også kjøpt seg en tromme. Jeg kjøpte gambiske skjorter til gutta mine (noe Michael min yngste gikk i en hel uke da jeg kom hjem).

Veldig mye måtte produseres og Abdou skulle hente varene mandag morgen, så vi fikk det med oss på flyet hjem. Nå var det min tur til å få et "flatterende" tilbud av en ung Gambier på 19 år. Fikk snakket han ut av det, så han gikk i allefall derfra uten noen sure miner. Vi fant et sted å sette oss for å ta oss en Cola, på bordet lå det noen plastbrikker med motiv av Nissen med reinsdyr og slede, hvorpå eieren fortalte at hans bror bodde i Norge, og hadde tatt med seg disse!

På veien mot Banjul stoppet vi og spiste lunsj på en Indisk restaurant. Sterk men god mat! Deretter vanket det besøk på den kjente Krokodille dammen i Gambia. Vi fikk se spennende utstillinger fra Gambisk kultur, godt guidet av Abdou. Her var det masse å lære om Gambia, ritualer og historie. Så bar turen til dammen, her var det fullt av krokodiller som lå over alt, ingen gjerder eller noe. Temmelig sløve så det ut til, men vi fikk høre at de ikke spiste mennesker bare fisk, så det var jo bra for oss!! Der fikk vi alle klappe krokodillen Charlie, noe som ble foreviget av kamera. På utsiden hadde en kunstmaler verkstedet sitt, så jeg måtte jo inn å slå av en prat, i og med at jeg også har samme interesse. Det ble en kort men hyggelig prat, og jeg fikk se noen flotte bilder med fargesterke gambiske motiv, før vi kastet oss inn i bilene og satte nesa mot Banjul.

Middagen ble pizza og fiskeretter i nærheten av hotellet, nå måtte vi gå snarveien vår som var et kratt ved en uttørket elv. Vi takket nei til hjelp fra en ung gambier som synes vi var litt "gale". Det var veldig mørkt der, men heldigvis hadde vi med oss lommelykter. Vel hjemme på hotellet stupte vi i seng, for vi hadde bestilt sightseeing-tur dagen etter, og bussen skulle gå fra hotellet kl 08.05.

Søndag 22. mars:

Tidlig opp til frokost, det var fremdeles ikke noe hvilehjem. Bussen kjørte oss til kaia i Banjul hvor vi kom over på en turistbåt full av mennesker. Den tok oss innover Gambiaelven. Vi hadde en forferdelig guide med oss som snakket dansk/norsk/svensk og kunne en setning veldig godt; "henger ni med!". Etter å ha hørt den setningen 50 ganger ble vi i grunnen veldig lei.

Båten stanset ved en liten landsby som visstnok "Kunta Kinte" skulle komme fra. Fra den kjente romanen "Røtter" av Alex Haley, som også har gått som TV-serie i Norge. Landsbyen var en stor skuffelse for oss som hadde levd noen dager i Essau, og sett livet der. Denne landsbyen var et sted fullt av "tiggere", som visstnok var etterkommere av "Kunta Kinte". Vi fikk også hilse på landsbyens høvding, en gammel dame som solgte noen dårlige kopiark som hun hadde signert, som bevis på at vi hadde vært der. Ungene løp rundt og tigget godteri "we love candy", hvor det ved siden av sto en Gambier med store poser med kjærlighet på pinne som vi liksom skulle gi til barna.

Vi var også innom et museum som fortalte om slaveriet fra Gambia, tenk at over 2.000 slaver ble solgt årlig på 1700-tallet. En lite hyggelig del av Gambias historie. Deretter bar det om bord i båten igjen og neste stopp var slaveøya "James Island" hvor alle fangene ble samlet før de ble sendt med skip videre. Det ble en lang båttur tilbake med middagsbuffet om bord. Vi fikk også gleden av å se flere delfiner som svømte ved siden av båten.

Finn spanderte den "siste" middagen på oss. Vi var veldig enige om at det hadde vært en bra tur, og at det var hyggelig å bli kjent med hverandre. Nok en liten hyggestund og prat utenfor hotellrommet til Laila, før det bar i seng. Uken hadde gått så veldig fort og det var rart å tenke på at vi skulle hjem allerede. Det var blitt mange sterke opplevelser og inntrykk etter et fantastisk møte med et flott og spennende land. Det kommer til å bli veldig vanskelig å få formidlet hvor viktig Little Bryn er, og hvor flott tiltak det er for disse barna som trenger utdanning. Sigrid og Helge skulle være igjen en uke for å følge opp alt rundt Little Bryn.

Mandag 23. mars:

Våknet litt over kl 8, så lenge har jeg ikke fått sove ellers på denne reisen. Har som regel stått opp ved 7-tiden. Spiste frokost sammen. Pakket koffertene og satt dem på rommet til Sigrid. Fikk lagt oss litt ved bassengkanten og fikk litt sol på kroppen, det var andre gang på denne turen.

Sigrid og Helge var på tur for å finne en internettforbindelse og skriver hvor de kunne skrive ut brev fra 7. trinn til barna på Essua Primary School, som de ønsket å etablere kontakt med når de skulle tilbake til Essau på tirsdag. Abdou var i Serrekunda og hentet varene som ble levert på hotellet og pakket i koffertene like før bussen skulle hente oss til flyplassen. Det var litt trist å ta farvel med Abdou, som vi hadde vært så mye sammen med.

Det ble en lang flytur hjem, men litt godt å komme hjem til mann og barn igjen. Det tok noen dager å omstille seg til Norge, hvor alt var så annerledes. Ikke minst ungenes mas om å skulle ha ditt og datt, hvor kontrastene er så store til barna i Gambia. Nå gjenstår den vanskeligste oppgaven, nemlig å forsøke å formidle hvor viktig prosjektet i Essau med Little Bryn er!